

РЕШЕНИЕ

№ 11455

гр. София, 03.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Христина Христова, като разглежда дело номер **170** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за МВР.

Образувано е по касационна жалба от Ц. В. Т., представляван от адв. Д. Р. – САК, срещу Решение № 4917 от 10.11.2024 г., постановено по НАХД № 6942/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу Заповед за задържане на лице за 24 часа с рег. № 3383з-203 от 15.04.2024 г., издадена от Р. А. – ст. полицаи в 08 РУ-СДВР.

В жалбата се поддържа наличието на касационно основание по смисъла на чл. 209, т. 3 АПК, а именно, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Сочи се, че заповедта е нечетлива и не били посочени конкретни обстоятелства или действия на задържаното лице, релевиращи съпричастност към престъпно деяние. Заповедта била издадена и в противоречие с целите на закона. Претендира се отмяна на решението, отмяна на обжалваната заповед и присъждане на разноски.

Ответникът Р. А., чрез пълномощник юрк. К. В. – Г., в депозиран писмен отговор по жалбата заявява становище за неоснователност на същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната

жалба.

Настоящият касационен състав, като обсъди събраните по делото доказателства, наведените от жалбоподателя касационни основания, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 АПК служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да потвърди задържането на Ц. В. Т., районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 15.04.2024 г. била извършена проверка на водач на МПС – товарен автомобил „И.“ с рег. [рег.номер на МПС] от полицейски служители Ц. И. и Р. А., при 08 РУ-СДВР. Водачът на проверявания автомобил е установен като жалбоподателя Ц. В. Т.. При проверката бил запитан дали е употребявал наркотични вещества, което видимо го притеснило, поради което било поискано съдействие от ОПП-СДВР. При пристигането им и тестването на жалбоподателя с техническо средство „Дръг Тест 5000“, като бил отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество – кокаин. Бил издаден талон за медицинско изследване, извършен е оглед на местопроизшествие на товарния автомобил, а жалбоподателят – транспортиран до ВМА за вземане на кръвна проба, но последният отказал. Непосредствено след това бил транспортиран до 08 РУ – СДВР и спрямо него е била издадена процесната заповед на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, с която жалбоподателят е задържан на 15.04.2024 г. в 11:55 часа. Според изложеното в заповедта, Т. бил задържан в помещение за временно задържане за установяване съпричастността му към извършено престъпление по чл. 343в НК, като било отразено управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

За да потвърди заповедта, СРС е приел, че същата е издадена от компетентен административен орган, при спазване на изискването за форма и съдържание на акта. Направен е извод за обосновано подозрение за вероятна съпричастност на жалбоподателя към извършването на престъпление, доколкото е установено чрез техническо средство наличие на наркотично вещество – наркотик, съответно управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган - полицейски орган по чл. 57 ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, материалния закон и целта на закона. Изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е законосъобразна е правилен.

Разпоредбата на чл. 72 ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 72, ал. 1, т. 1-7 от ЗМВР. Разпоредбата също така овластява пряко полицейските органи, по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Преценката за това е субективна, но за установяване впоследствие законосъобразността на предприетите действия полицейският орган дължи да установи и докаже, че действително е разполагал с данни, даващи му

основание да направи обосновано предположение за участие на задържаното лице в извършването на престъпление. Това задължение в случая е изпълнено. Жалбоподателят е задържан, тъй като към момента на издаване на заповедта са налице достатъчно данни, че същият е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества. Това е описано и в заповедта, въпреки допуснатата грешка при изписване на конкретния състав от Особената част на НК – 343в НК, вместо правилното 343б, ал. 3 НК. Адресатът на заповедта обаче не следва да се защитава срещу правната квалификация на посоченото престъпление, а следва да обори отразените в заповедта фактически констатации. А те от своя страна – управление на МПС след употреба на НВ, не са оборени. За наличието на достатъчно данни за постановяване на задържане следва да се отбележи, че жалбоподателят е привлечен като обвиняем по ДП № 369/2024 г. по описа на 08 РУ – СДВР, пр.пр. № 13262/2024 г.

Неоснователни са възраженията за нечетливост на заповедта и противоречието ѝ с целта на закона. На първо място жалбоподателят я е подписал и се е запознал със съдържанието ѝ, независимо от недоброто качество на приложеното по делото копие. Освен това целта на закона също е постигната, тъй като със задържането на лицето се цели установяването на съпричастността му към конкретно престъпление. В случая данни за такова престъпление са били налице, за което свидетелства и обстоятелството, че жалбоподателят е привлечен като обвиняем именно за това престъпление.

По тези съображения съдът намира касационната жалба за неоснователна и е длъжимо отхвърлянето ѝ. При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева, изрично поискано в депозираните писмени бележки.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4917 от 10.11.2024 г., постановено по НАХД № 6942/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА Ц. В. Т. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80.00 лв., представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.